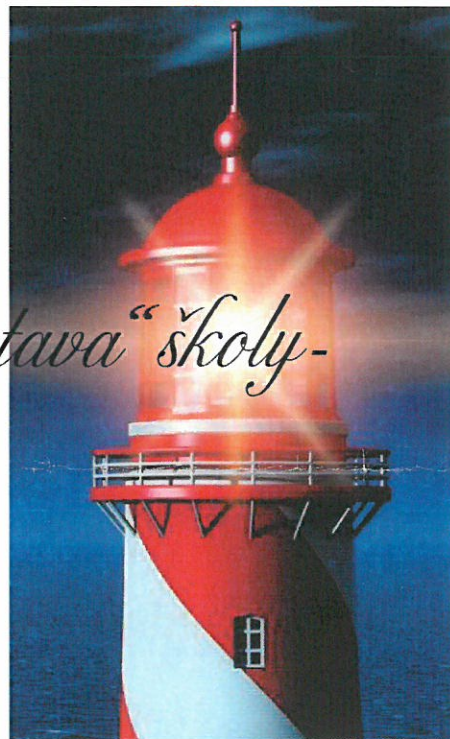

**ZUŠ
HOSTIVÁŘ**

Bulletin informací č.17 2020-2021

PRAHA
PRAHA
PRAHA
PRAHA

Vážení přátelé,

asi je zbytečné popisovat, co všechno jsme v době celosvětové pandemie nemohli v tomto školním roce dělat. Určitě by byl poutavější výčet toho, co jsme dělat naopak mohli, ale já se s Vámi podělím o něco jiného.

Nejrůznější epidemie provázejí lidstvo od nepaměti a je „dospělé“ si připustit, že tomu tak bude i nadále. Nemělo a nemá proto cenu pasivně čekat, „až to konečně přejde“ a my budeme moci dělat všechny ty koncerty a představení. Nemělo a nemá cenu si stěžovat, co všechno dětem chybí, jak jsou vylekané a bez nás neschopné se učit nebo prorokovat, že přichází nějaká „ztracená“ covidová generace. Upřímně, myslím, že vyděšení, civilizačně z pohodlnější, neschopní přistupovat k věcem proaktivně a pohlédnout za horizont „momentálnosti“, jsme byli my dospělí. Děti byly a jsou v pořádku.

Velmi rychle se zorientovaly, naučily se samostatně pracovat, plánovat si čas a být s ostatními v kontaktu, třeba jen digitálně. Pokud jsme je ovšem my dospělí nezahltili svými strachy a učitelé testy, úkoly a mnoha hodinovými výklady učiva s jedinou změnou - přes obrazovku. Současný korejsko-německý filozof Byung-Chul Han popisuje dnešní svět jako místo, kde veškerý volný prostor a volný čas musí být efektivně využit. Děti jsou nesmlouvavě posuzovány podle podávaných výkonů a hodnota člověka se odvíjí od viditelných a měřitelných výsledků. Možná nebylo tak špatné, že se v této době dětem na chvíli umožnilo jen tak obyčejně „lelkovat“, že mohly na chvíli přestat „co nejrychleji myslet“, začít více „přemýšlet“ a být u toho samy se sebou. O děti se prostě nebojím, ty budou určitě v pořádku.

Jisté obavy jsem jako ředitel školy ale měl o společenství nás dospělých. Vláda se k lidem chovala jako k malým dětem a mnozí to opláceli tak, že se jako malé děti chovali. My jsme si ve škole naopak řekli, že nebudeme frňukat, ani odevzdaně čekat, co přijde, a přijali jsme fakt, že mnohé se ve vzdělávání prostě změní. Pustili jsme se do hledání nových didaktických přístupů, distančních způsobů výuky, digitálních forem komunikace, a navzdory zmatenému řízení státu začali nastavovat budoucnost už teď. Ona totiž nějaká epidemie nebo klimatická krize nevyhnutelně opět dorazí. Je proto rozumné si to přiznat a moudré se na to připravit. U současné vládnoucí garnitury ale jeden úspěch přece jen připustit lze – lidé se těší do práce, děti do škol a všichni se už těšíme k volbám!

Jiří Stárek, ředitel školy

„Distanční ústava“ školy - maják v době chaosu

Na začátku pandemie jsme si nastavili priority (zásady) distančního vzdělávání a tomu pak podřídili vše, co následovalo. Naše „ústava“ byla postavena na pěti zásadách seřazených za sebou podle důležitosti.

Veškeré kroky, ke kterým jsme ve škole přistoupili, jsme vždy posuzovali podle těchto principů. Ať už vláda nařizovala cokoli, my jsme nemuseli v zásadě nic měnit. V čase neustálých zmatků jsme tak měli jasno, co je opravdu podstatné. Pro děti jsme byli srozumitelní a pro rodiče předvídatelní.

- 1. Zdraví a životy dětí a učitelů - nic není důležitější.*
Žádné koncerty, představení, kulturní nebo školní akce nestojí za to, aby lidé riskovali životy a zdraví.
- 2. Jakýkoliv kontakt s dětmi - i kdyby se zrovna nic nenaučily.*
Podstatné je slovo „jakýkoliv“, protože děti mnohdy nepotřebují další úkoly a testy, ale vyslechnutí, pochopení, podporu a sdílení pocitů.
- 3. Nezatežovat rodiče - mají spoustu jiných starostí.*
Situace mnohých rodin je složitá a my bychom jim neměli v současnosti přidělovat starosti. Měli bychom spíše nabízet rozptýlení, radost, příležitost ke společným aktivitám a u dětí podporovat samostatnost.
- 4. Opravdu se něco naučít - i v této době lze dělat pokroky.*
Není třeba rezignovat na vzdělávací cíle, je mnoho dovedností a znalostí, které lze i v této době u dětí rozvinout.
- 5. Sebevzdělávat se a nebát se změn.*
Tato doba nám umožňuje stát se dětem skutečnými partnery, protože se budeme učit společně s nimi.

Volejte řediteli ZUŠ!

Celý rok byl ředitel školy každé pondělí od 18 do 19 hodin rodičům k dispozici na aplikaci ZOOM. Ti se tak mohli připojit, diskutovat, poradit se nebo nám učitelům sdělit, co zrovna potřebovali. Při počtu skoro 1000 dětí to mohlo dopadnout všelijak. Nebylo jisté, zda se všichni dostanou ke slovu, zda bude možné všem odpovědět a zda se tento komunikační prostor nestane jakýmsi „hromosvodem“ pro nejrůznější obavy a frustrace. Nic takového se ale nestalo. Naopak, šlo o příjemná a užitečná setkání a bude-li zájem nebo potřeba, zachováme je i pro příště.

Dobu virtuálního života jsme zcela zaplnili sebevzděláváním

Ani se nechce uvěřit kolik školení, seminářů, kurzů a workshopů učitelé ZUŠ Hostivař v této době absolvovali. Přestože víme, že kvalita školy se neodvozuje od množství notebooků, interaktivních tabulí nebo drahých hudebních nástrojů, ale od kvality pedagogických osobností, které na škole působí, nezapomněli jsme ani na materiální vybavení. Během distančního období jsme se díky projektu EU, Hospodářské komoře ČR a za podpory HMP pustili do přestavby a vybavení učebny Hudební nauky (v hodnotě 4,5 mil. Kč.). Vzniká tak ve škole „CIV - Centrum interaktivní výuky 21. století“ a až se děti vrátí v září do výuky, budou překvapené, co všechno zde budou moci dělat. ... a nás učitele čeká další proškolení, naučit se v takovéto učebně učit ☺.

"Hodnotové vzdělávání C. Mooney"
"Podpora inkluzivního vzdělávání"
"Supervize pro vedení školy"
"Práce v Google Classroom"
"Plánování pedagogické podpory"

"Tandemové učení"
"Respektovat a být respektován"
"Supervize pro učitele"
"Syndrom vyhoření"
"Koučování ředitele"

Na začátku školního roku, když ještě bylo možné se potkat v neomezeném počtu a bez roušek, jsme dodatečně oslavili 50. výročí založení školy výletem lodí po Vltavě. Pozvání plout s námi přijali i zástupci zřizovatele a oba starostové městských částí, na kterých naše škola působí, pan Milan Wenzl, starosta MČ Praha 15 a paní JUDr. Olga Hromasová, starostka MČ Praha – Petrovice. Nikdo z nás tehdy netušil, že to bude ve školním roce naposledy, kdy se budeme moci společně osobně vidět a potkat. To podstatné ale je, že po celý zbytek mimořádně náročného roku jsme všichni zůstali „na jedné lodi“.

